

Toto rozhodnutí nabylo právní moci:
dne 30. 8. 2014

V Uherském Hradišti
dne 23. 02. 2021

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Uherském Hradišti rozhodl samosoudkyně JUDr. Jaroslavou Hamadovou v právní věci žalobce **Josef Malúše**, nar. 1.8.1948, bytem Hluk, Mladá 41, zastoupeného JUDr. Antonínem Kočendou, advokátem, se sídlem Uherské Hradiště, Františkánská 172 proti žalovaným 1/ **Marceli Juřicovi**, nar. 9.6.1977, trvale bytem Praha 1, Nové Město, Krakovská 1363/12, 2/ **Martinu Lukešovi**, nar. 22.3.1971, trvale bytem Velká nad Veličkou č. 151, t.č. neznámého pobytu, zastoupeném opatrovníkem JUDr. Marií Libíkovou, advokátkou, se sídlem Uherský brod, Masarykovo náměstí 71, o zaplacení 278.782,- Kč s příslušenstvím

t a k t o :

I. Žalovaní jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalobci 196.094,- Kč s 3% p.a. úrokem z prodlení od 26.3.2003 do zaplacení, do 3 dnů od právní moci rozsudku.

II. V té části žaloby, kterou se žalobce domáhá zaplacení částky 82.688,- Kč se žaloba zamítá.

III. Žalovaní jsou povinni zaplatit žalobci společně a nerozdílně náklady řízení v částce 39.192,- Kč, k rukám právního zástupce JUDr. Antonína Kočendy, do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce navrhl, aby oběma žalovaným byla stanovena povinnost zaplatit společně a nerozdílně částku 210.394,- Kč s úrokem z prodlení a náklady řízení. Žalobu zdůvodnil tím, že žalobce v dřívější době podnikal jako fyzická osoba s předmětem podnikání autodoprava. Dne 30. 4. 2000 přepravoval svým nákladním vozidlem značky LIAZ SPZ UHA 04-66 pro polského zákazníka od maďarského dodavatele 17 tun pracího prášku značky REX. V souvislosti se zákonnou přepravní přestávkou zaparkoval svoje vozidlo uvedeného dne ve večerních hodinách na obvyklém místě parkování v místě svého bydliště, vozidlo řádně uzamkl. V nočních hodinách násilím do vozidla vnikli oba žalovaní, s vozidlem odjeli do obce Kozojídky, kde v objektu místního statku složili z odcizeného vozidla a přívěsu uváděný náklad. Nákladní auto poté odstavili u benzinové čerpací stanice za obci Hodonín, kde bylo po určité době nalezeno. Odcizené zboží se nepodařilo zajistit, neboť žalovaní ho stihli rozprodat. Trestní stíhání proti oběma žalovaným bylo zastaveno, takže o náhradě škody, která vznikla žalobci, nebylo rozhodnuto. Žalobce se jako poškozený s náhradou škody v trestním řízení připojil. Od žalovaných žalobce požaduje náhradu škody v celkové výši 210.394,- Kč, kterou specifikoval v žalobě.

O žalobě rozhodl soud platebním rozkazem ze dne 20. 7. 2004 sp. zn. 20Ro 776/2004. Proti platebnímu rozkazu si druhý žalovaný podal odpor, takže platební rozkaz byl podle § 174 odst. 2 o. s. ř. zrušen. Odpor podal druhý žalovaný v době, kdy byl ve výkonu trestu ve Věznici Horní Slavkov, odkud byl dne 21. 12. 2005 propuštěn. Následující pobyt druhého žalovaného se nepodařilo zjistit, soud tedy druhému žalovanému usnesením ze dne 18. 8. 2010 ustanovil opatrovníka podle § 29 odst. 3 o. s. ř. Usnesení nabylo právní moci dne 21. 9. 2010.

V odporu proti platebnímu rozkazu žalovaný 2/ namítl, že za trestnou činnost, při které měla vzniknout škoda, která je předmětem žaloby nebyl odsouzen, proto je „zcela nepřijatelné, aby mu bylo ukládáno hradit poškozenému Josefu Malúšovi vzniklou škodu“.

Žalovaný 1/ navrhl zamítnutí žaloby. Rovněž poukázal na to, že trestní stíhání proti jeho osobě bylo zastaveno, nebyla prokázána jeho vinna ani to, že by trestné činy spáchal on. Zpochybňuje také výši uplatněné škody a navíc vznáší námitku promlčení uplatněného nároku s poukazem na to, že ke vzniku škody mělo dojít v květnu 2000 a žaloba byla podána u soudu až v květnu 2004.

Z připojeného spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. 43 T 7/2001 byly zjištěny následující skutečnosti:

Policie České republiky, Okresní ředitelství, oddělení kriminální policie Uherské Hradiště podalo dne 4. 9. 2000 návrh na zahájení trestního stíhání Martina Lukeše a Marcela Juřice pro trestné činy loupeže, krádeže a neoprávněné užívání motorového vozidla, přičemž v návrhu jsou popsány tři skutky mezi nimi ten, který uvedl žalobce v žalobě o náhradu škody (č.l. 1 spisu).

Dne 1. 5. 2000 učinil u Policie ČR, Okresní úřad vyšetřování Uherské Hradiště trestní oznámení Josef Malůš, že mu bylo odcizeno nákladní vozidlo LIAZ 110 SPZ UHA 04-66 s přívěsem spolu s nákladem pracích prášků. V následujících dnech žalobce doplnil svoji výpověď včetně údaje o tom, že dne 27. 5. 2000 po předchozím upozornění jiné osoby objevil nákladní automobil včetně vleku u čerpací stanice za obcí Hodonín, zboží zde naloženo nebylo, byl odcizen tachograf, autorádio, tankovací karta, podnikové razítko, kufr s doklady. (č.l. 94 -97 spisu). Na výzvu policie ze dne 15. 9. 2000 žalobce vyčíslil škodu, která mu byla způsobena a to celkovou částkou 211.154,- Kč, přičemž takto vyčíslena škoda se skládá z hodnoty odcizených pracích prášků v částce 664.247,- Kč, nákladů na překlad 1.150,- Kč, clo + DPH 148.094,- Kč, odcizení přístroje z kabiny, poškozená konstrukce vozidla a osobní věci řidiče 25.060,- Kč, náhrada ušlého zisku za dobu odcizení vozidla od 1. 5. 2000 do doby nálezu 38.000,- Kč, což činí celkem 876.551,- Kč, přičemž tato částka je snížena o částku 664.247,- Kč a 1.150,- Kč, které uhradila pojišťovna. Žalobce se tedy připojil k trestnímu stíhání proti žalovaným částkou 211.154,- Kč (č.l. 99-100 spisu).

Policie ČR, Okresní úřad vyšetřování Uherské Hradiště sdělil dne 22. 8. 2000 Marcelu Juřicovi a Martinu Lukešovi obvinění pro trestní činy krádeže, neoprávněného užívání motorového vozidla, kterých se kromě jiného měli dopustit tím, že v dubnu 2000 se společně domluvili, že odcizí kamion se zbožím v obci Hluk. Došli na parkoviště do areálu zemědělského družstva, kde parkovalo vozidlo žalobce LIAZ UHA 04-66 s přívěsem UH 59-65. Martin Juřica vozidlo LIAZ SPZ UHA 04-66 s přívěsem otevřel, a po rozbití okna kabiny u spolujezdce Martin Lukeš vozidlo nastartoval a odjel s ním do obce Kozojítky, okres Hodonín, kde zboží z auta složili do plechové haly v objektu místního statku. Na vozidlo bylo naloženo 17 tun pracího prášku značky REX. Odcizením pracího prášku, tachografu, autorádia, zvedáku, mezinárodní tankovací karty, kufru na doklady a razítka firmy způsobili Josefu Malůšovi škodu ve výši 689.870,- Kč a odcizením osobního oblečení majiteli Ivo Zámečnickovi škodu ve výši 1.500,- Kč. Vozidlo poté nechali odstavené na parkovišti u čerpací stanice v okrese Hodonín (č.l. 171 spisu).

Usnesením Městského soudu v Brně ze dne 23. 8. 2000 byli Marcel Juřica a Martin Lukeš vzati do vazby z důvodů v § 67 odst. 1 písm. a), b), c) trestního řádu (č.l. 178-179 spisu). Stížnost obviněného Marcela Juřici proti usnesení o vzetí do vazby byla usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2000 zamítnuta (č.l. 191 spisu).

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 21. 9. 2001 č.j. 43 T 7/2001-865 byli obžalovaní Marcel Juřica a Martin Lukeš uznáni vinní pro trestný čin loupeže a Marcel Juřica byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 10 let a Martin Lukeš rovněž k trestu odnětí svobody v trvání 10 let, oba obžalovaní byli pro výkon trestu zařazeni do věznice s ostrahou. Rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 30. 1. 2002 sp. zn. 5To 39/2001 byl rozsudek ohledně obžalovaných Marcela Juřica a Martina Lukeše zrušen v plném rozsahu a jmenovaní byli odsouzeni pro trestný čin poškozování cizích práv a trestný čin loupeže, k trestu k odnětí svobody v trvání 7,5 roku se zařazením do věznice s ostrahou (č.l. 987). Ustavní stížnost Marcela Juřici byla usnesením Ústavního soudu České republiky ze dne 4. 12. 2001 sp. zn. II US 595/01 odmítnuta (č.l. 1006 spisu). Dalším usnesením Ústavního soudu České republiky ze dne 11. 6. 2002 sp. zn. II US 240/02 byl návrh Marcela Juřici na zrušení rozsudků Krajského soudu v Brně a Vrchního soudu v Olomouci odmítnut. Usnesením

Nejvyššího soudu České republiky ze dne 10. 6. 2002 sp. zn. 5Tdo 310/2002 bylo dovolání obviněného Marcela Juřici odmítnuto (č.l. 1080 spisu). Usnesením Ústavního soudu České republiky ze dne 23. 9. 2003 sp. zn. IV US 618/02 byla ústavní stížnost Marcela Juřici, kterou se domáhal zrušení usnesení Nejvyššího soudu ČR, kterou bylo odmítnuto jeho dovolání do rozsudku Vrchního soudu, odmítnuta (č.l.1153 spisu).

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 14. 1. 2004 sp. zn. 43T 11/2003 bylo trestní stíhání obžalovaného Marcela Juřica a Martina Lukeše pro skutek ze dne 30. 4. 2000, jak je popsáno shora, zastaveno podle § 231 odst. 1 trestního řádu, § 223 odst. 2 trestního řádu z důvodů uvedených v ustanovení § 172 odst. 2a) trestního řádu. Podle citovaných zákonných ustanovení může soud zastavit trestní stíhání, jestliže trest, k němuž může stíhání vést, je zcela bez významu vedle trestu, který pro jiný trestní čin byl obviněnému uložen, nebo který ho podle očekávání postihne. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že, soud vzal v úvahu pravomocné odsouzení obou obžalovaných - uložení trestu odnětí svobody v trvání 7,5 roku u každého z nich se zařazením do věznice s ostrahou a skutečnost, že při ukládání souhrnného trestu by obžalovaným hrozila trestní sazba od 5-12 roků, takže trest k němuž by mohlo další stíhání obžalovaných vést, je zcela bez významu vedle trestu, který pro jiné činy byl obžalovaným již uložen. Usnesení nabylo právní moci dne 27.1. 2004.

Podle § 420 odst. 1 občanského zákoníku každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti. Předpokladem vzniku občanskoprávní odpovědnosti je porušení právní povinnosti, vznik škody, příčinná souvislost mezi porušením právní povinnosti a vznikem škody a zavinění. Porušení právní povinnosti může spočívat buď v jednání aktivním nebo v opomenutí, pokud existovala povinnost určitým způsobem jednat. Došlo-li ke spáchání trestního činu je takové jednání vždy protiprávním úkonem ve smyslu občanskoprávní odpovědnosti. Naopak v případech, kdy nejde o trestný čin není vyloučeno, že může jít o protiprávní úkon: Naplnilo-li jednání škůdce zároveň znaky trestního činu, za něž byl pravomocně odsouzen je soud v občanskoprávním řízení vázán odsuzujícím výrokem trestního rozsudku podle § 135 o. s. ř.

Je pravda, že v souzené věci nedošlo u obžalovaných Marcela Juřici a Martina Lukeše k jejich odsouzení za trestní čin, kterého se měli dopustit dne 30. 4. 2000 v Hluk, jak je popsán v obžalobě citované shora. Skutečnost, že trestní stíhání pro tento trestní čin bylo zastaveno neznamená, že uvedeného protiprávního skutku se žalovaní nedopustili, neboť k zastavení trestního stíhání došlo z důvodů, kterou jsou z hlediska trestního objasněny v usnesení ze dne 14. 1. 2004 sp. zn. 43T 11/2003. Z důkazů, které byly v rámci trestního řízení provedeny dospěl k soud k závěru, že oba žalovaní se dopustili protiprávního jednání, pro který byla podána obžaloba, a že tedy z hlediska nároku na náhradu škody se žalovaní dopustili porušení právní povinnosti. Žalovaný Marcel Juřica popírá, že se dopustil jednání popsaného v obžalobě pod bodem II. odst. 2 a na svoji obhajobu uváděl, že žalovaný Martin Lukeše mu nabízel blíže nespécifikované zboží a v souvislosti s tím, podle požadavku žalovaného Martina Lukeše na něj někdy v březnu či dubnu 2000 čekal ve vozidle Ford Fiesta červené barvy na silnici u obce Hluk, odkud žalovaný Martin Lukeš přijel s kamionem a nabízel mu prací prášek, který byl v kamionu naložen. Obchod se však neuskutečnil, protože Marcel Juřica údajně zjistil, že zboží, které bylo v kamionu, a které mu Martin Lukeše nabízel, nebylo prodejné. Tato výpověď Marcela Juřice je zcela v rozporu s výpovědí druhého

žalovaného Martina Lukeše, který podrobně popsal jakým způsobem dne 30. 4. 2000 ve večerních hodinách oba žalovaní ukradli nákladní vozidlo s přívěsem, náklad odvezli, složili ve skladu v Kozojídkách, přičemž s tímto nákladem později nakládal pouze Marcel Juřica a Martinu Lukešovi slíbenou odměnu za účast na „této akci“ nezaplatil. Výpověď Martina Lukeše je podpořena výpovědí svědka Ladislava Chromečka, který popsal kontakty s mužem jménem Marcel, žalovaného Marcela Juřicu při rekognici poznal a potvrdil, že se jedná o muže, který s ním předem domlouval nájem skladu a v osobním automobilu doprovázel nákladní vozidlo, které do skladu přivezlo určitý náklad, který byl zde složen. S tímto mužem se svědek setkal i v době kdy asi za 14 dnů opět přijel v osobním vozidle a s ním přijelo další nákladní auto, kterým bylo uskladněné zboží odvezeno.

Soud z provedených důkazů dospěl k závěru, že oba žalovaní se dopustili protiprávního jednání dne 30. 4. 2000 a to krádeže nákladního vozidla s přívěsem a nákladem, byť za tento skutek nebyli trestně odsouzeni, žalobci byla způsobena tímto protiprávním jednáním škoda a mezi zaviněným porušením právní povinnosti a v zniklou škodou existuje příčinná souvislost.

Žalovaný Marcel Juřica vznesl námitku promlčení uplatněného nároku. Z provedených důkazů dospěl soud k závěru, že nárok žalobce promlčen není. Podle § 100 odst. 1 občanského zákoníku právo se promlčí, jestliže nebylo vykonáno v době v tomto zákoně stanovené. K promlčení soud přihledne jen k námitce dlužníka. Dovolá-li se dlužník promlčení, nelze promlčené právo věřiteli přiznat. Podle § 101 občanského zákoníku pokud není v dalších ustanoveních uvedeno jinak, je promlčecí doba tříletá a běží ode dne, kdy právo mohlo být vykonáno poprvé. Podle § 106 odst. 1 občanského zákoníku právo na náhradu škody se promlčí za dva roky ode dne, kdy se poškozený dozví o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá. Podle odst. 2 citovaného zákonného ustanovení nejpozději se právo na náhradu škody promlčí za tři roky, a jde-li o škodu způsobenou úmyslně, za deset let ode dne, kdy došlo k události, z níž škoda vznikla; to neplatí, jde-li o škodu na zdraví. Podle § 112 občanského zákoníku uplatní-li věřitel v promlčecí době právo u soudu nebo u jiného příslušného orgánu a v zahájeném řízení řádně pokračuje, promlčecí doba od tohoto uplatnění po dobu řízení neběží.

Ke škodě žalobce ohledně jednotlivých uplatněných nároků došlo postupně nikoliv ve stejném časovém období nicméně nejdříve ke vzniku škody došlo dne 30. 4. 2000, kdy došlo ke krádeži vozidla. Nejdříve od této doby mohla začít běžet promlčení lhůta, která je u náhrady škody dvouletá a škody způsobené úmyslně 10letá. Žalobce se jako poškozený připojil k trestnímu řízení v září 2000 a od tohoto okamžiku došlo k zastavení běhu promlčení doby ve smyslu citovaného ustanovení § 112 občanského zákoníku. O zastavení trestního stíhání bylo rozhodnuto usnesením Krajského soudu v Brně dne 14. 1. 2004, které nabylo právní moci dne 27. 1. 2004. Žaloba o náhradu škody byla u soudu podána dne 3. 5. 2004, tedy zcela v souladu s ustanovením § 106 občanského zákoníku. Nárok žalobce promlčen není.

Podle § 152 odst. 2 o. s. ř. rozsudkem má být rozhodnuto o celé projednávané věci. Jestliže to však je účelné, může soud rozsudkem rozhodnout nejdříve jen o její části nebo jen o jejím základu. Mezitímním rozsudkem může soud rozhodnout o právním základu věci, jimž

se vyjadřuje k tomu, zda žalobce má vůbec na požadované plnění právo a v jakém rozsahu. Základem věci je třeba rozumět posouzení všech otázek, které vyplývají z uplatněného nároku z výjimkou okolností, které se týkají výše nároku. Soud v daném případě považoval za účelné rozhodnout o základu věci. Poté kdy bude najisto postaveno, že nárok žalobce vůči oběma žalovaným je důvodný, bude se soud zabývat výší škody.

Rozsudkem Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 2.2.2011 bylo rozhodnuto tak, že žaloba na náhradu škody proti oběma žalovaným je co do základu důvodná. Proti tomuto rozsudku si podal odvolání žalovaný 1/. Rozsudkem Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně ze dne 31.8.2011 sp. zn. 59Co 196/2011 byl rozsudek soudu prvního stupně ve vztahu mezi žalobcem žalovaným 1/ potvrzen. Tento rozsudkem nabyt právní moci dne 19.10.2011. Proti rozsudku Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně si žalovaný 1/ podal dovolání, o němž rozhodl Nejvyšší soud ČR usnesením ze dne 31.10.2012 č. j. 25Cdo 833/2012- 191 tak, že dovolání bylo odmítnuto. Proti pravomocnému rozsudku Okresního soudu v Uherském Hradišti, pravomocnému rozsudku Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně a proti usnesení Nejvyššího soudu ČR si žalovaný 1/ podal u Ústavního soudu ČR ústavní stížnost. Usnesením Ústavního soudu ČR ze dne 26.2.2014 č.j. I. US 129/13 byla ústavní stížnost odmítnuta. Při rozhodování o nároku žalobce lze tedy vycházet ze závěru, že za škodu způsobenou žalovanými jejich protiprávním jednáním, žalovaní žalobci odpovídají. V této části řízení se tedy soud zabýval zjištěním výše škody, která protiprávním jednáním žalovaných žalobci vznikla.

V původní žalobě žalobce vyčíslil škodu, která mu vznikla částkou 210.394,- Kč. Uvedl, že svým trestním jednáním žalovaní na majetku žalobce způsobili škodu a to tím, že poškodili větrací okénko automobilu, kde odcizili jeden tachograf, vše v hodnotě 13.000,- Kč, dále odcizili autorádio v hodnotě 4.000,- Kč, zvedák v hodnotě 500,- Kč, kufřík na doklady s mezinárodní tankovací kartou UTA a podnikovým razítkem, vše v hodnotě 5.300,- Kč, odcizili osobní věci řidiče (oblečení) v hodnotě 1.500,- Kč. V důsledku odcizení a přepravovaného nákladu nesplnil žalobce povinnosti vyplývající pro něj, jako pro přepravce z celního zákona. Celní úřad Uherské Hradiště vyměřil žalobci svým rozhodnutím ze dne 28.7.2000- platebním výměrem č. 58010062 celní poplatky v celkové výši 148.094,- Kč. Tento celní dluh byl žalobce nucen zaplatit. Dále žalobce požadoval zaplacení částky 38.000,- Kč představující tzv. podnikatelský zisk v souvislosti s tím, že v době od 1.5.2000 až do nalezení odcizeného vozidla, tj. do 20.5.2000 neměl možnost vozidlo s vlekem podnikatelsky využívat.

Při jednání dne 2.2.2011 vzal žalobce zčásti žalobu zpět a to o částku 14.300,- Kč. Z toho 1.500,- Kč byla původně požadovaná částka za odcizené osobní věci řidiče oblečení a částka 12.800,- Kč o rozdíl mezi původně požadovanou cenou za poškozené větrací okénko+ odcizený tachograf, odcizené autorádio, odcizený zvedák a kufřík s tankovací kartou, kdy za tyto věci původně požadoval žalobce částku 22.800,- Kč a v návaznosti na znalecký posudek, který je založen v trestním spise vzal žalobu zpět o 12.800,- Kč, takže zůstala částka 10.000,- Kč.

Podáním ze dne 8.10.2013 rozšířil žalobce žalobu o částku 82.688,- Kč s poukazem na to, že Celní úřad Uherské Hradiště svým platebním výměrem ze dne 21.9.2005 uložil žalobci

povinnost zaplatit z původně vyměřené částky celního dluhu úrok z prodlení a penále v celkové výši 82.688,- Kč. Usnesením ze dne 9.4.2014 soud připustil změnu žaloby-rozšíření žaloby o částku 82.688,- Kč.

Podle § 3028 odst. 1 obč. zákoníku účinného od 1.1.2014 tímto zákonem se řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti. Podle odst. 2 není-li dále stanoveno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných; jejich vznik, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů. Podle § 3079 odst. 1 NOZ právo na náhradu škody vzniklé porušením povinnosti stanovené právními předpisy k němuž došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se posuzuje podle dosavadních právních předpisů.

O tom, že za škodu vzniklou žalobci odpovídají oba žalovaní společně a nerozdílně bylo rozhodnuto mezitímním rozsudkem Podle § 420 odst. 1 každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti. Podle § 438 odst. 1 způsobí-li škodu více škůdců, odpovídají za ni společně a nerozdílně. Podle § 442 odst. 1 hradí se skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk). Podle odst. 2 škoda se hradí v penězích; požádá-li však o to poškození a je-li to možné a účelné, hradí se škoda uvedením do předešlého stavu. Podle § 443 při určení výše škody na věci se vychází z ceny v době poškození.

Z obsahu trestního spisu i z výpovědi žalobce je zřejmé, že v souvislosti s krádeží nákladního vozidla LIAZ 110 SPZ UHA 04-66 došlo ze strany žalovaných k poškození větracího okénka, odcizení tachografu, odcizení autorádia, odcizení zvedáku a odcizení kufříku s mezinárodní tankovací kartou. Z původně žalované celkové částky 22.800,- Kč po té, kdy byla zčásti žaloba vzata zpět, zůstal nárok na tuto škodu v celkové výši 10.000,- Kč. Žaloba byla zčásti vzata zpět v návaznosti na znalecký posudek, který vypracoval znalec Josef Staroba v souvislosti s trestním stíháním. Jedná se o znalecký posudek č. 1089-33/2000 ze dne 10.12.2000 (založen na č. 1. 458 a násl. trestního spisu). Z tohoto znaleckého posudku vyplývá, že časová hodnota odcizených věcí, tedy tachografu, zvedáku, kufru na doklady a autorádia činí 11.150,- Kč. Po částečném zpětvzetí žaloby zůstala ohledně těchto položek částka pouze 10.000,- Kč, kdy tuto částku jako škodu za odcizené věci soud žalobci přiznal.

Další žalobcem uplatněný nárok představuje částka 148.094,- Kč, což je celní dluh, který byl povinen žalobce zaplatit. Rozhodnutím Celního úřadu Uherské Hradiště- platební výměr č. 58010062 ze dne 28.7.2000 bylo rozhodnuto, že Celní úřad Uherské Hradiště po provedeném daňovém řízení se subjektem Josefem Malúšem- AUTODOPRAVA, trvale bytem Hluk, Mladá 841 zjistil, že nebyly dodrženy podmínky režimu společného transitu, do něhož bylo zboží - 31 palet prášku na praní REX Automat - propuštěno maďarskými celními orgány rozhodnutím ze dne 28.4.2000, neboť toto nebylo v souladu s Úmluvou o společném transitu mezi zeměmi ESVO a EHS ČR dodáno i s transitu dokladem na místo určení. Celní úřad tedy vydal rozhodnutí o tom, že Josef Malúš je povinen jako dlužník splnit stanovenou výši celního dluhu, který vznikl v souladu s ustanovením § 241 odst. 1 písm. b) a odst. 2 celního zákona u zboží prášek na praní REX Automat, přičemž výše celního dluhu činí celkem 148.094,- Kč. Ministerstvo financí České republiky rozhodlo o žádosti Josefa Malúše o prominutí celního dluhu dne 2.10.2000 tak, že žádost zamítlo. Z odůvodnění tohoto

rozhodnutí vyplývá, že ministerstvo může dovozní, nebo vývozní clo, daně a poplatky vybírané při dovozu prominout z důvodu hodných zřetele. Z ustanovení § 243 odst. 1 celního zákona vyplývá, že celní dluh nevzniká pouze v tam předvídaných případech, tj. při úplném zničení zboží, nebo nenahraditelné ztrátě zboží. Odcizení zboží nelze považovat za nenahraditelnou ztrátu, neboť nelze učinit závěr, že odcizené zboží nemůže být nikým používáno. Proto celní dluh vznikl v souladu se zákonem. Celní úřad Uherské Hradiště původně povinnost zaplatit celní dluh ve výši 148.094,- Kč uložil Marceli Juřicovi a to rozhodnutím - platebním výměrem č. 56100175 ze dne 5.6.2001. Z rozhodnutí vyplývá, že jmenovanou osobu, tedy Marcellem Juřicou bylo v době mezi 30. dubnem 2000 a 1. květnem 2000 odňato v obci Hluk celnímu dluhu zboží- 31 palet prášku na praní REX Automat, které bylo propuštěno maďarskými celními orgány rozhodnutím ze dne 28.4.2000 do režimu společného transitu. Celní ředitelství Olomouc rozhodl dne 31.10.2001 o odvolání Marcela Juřici tak, že odvolání zamítl. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 23.1.2003 č.j. 22Ca 26/2002- 31 bylo rozhodnutí Celního ředitelství Olomouc ze dne 31.10.2001 zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení, kdy z rozhodnutí vyplývá, že nebylo dostatečně prověřeno, že Marcel Juřica, že je osobou povinnou k úhradě celního dluhu. Celní dluh ve skutečnosti zaplatil žalobce prostřednictvím ručitelského plnění firmou CDZ a.s. a to ve výši 147.707,- Kč a zbytek celního dluhu ve výši 387,- Kč uhradil žalobce přímo.

Nárok na zaplacení částky 148.094,- Kč byl žalobci přiznán jako škoda, která mu vznikla v souvislosti s tím, že byl nucen zaplatit celní dluh, přesto, že zboží, jehož se clo týká bylo žalobci ukradeno. Ve smyslu zákonných ustanovení § 238 a násl. celního zákona č. 13/93 Sb. byl celní dluh vyměřen žalobci, ten ho převážně zaplatil prostřednictvím ručitele, nicméně zboží, které celnímu dluhu podléhalo, vráceno žalobci nebylo. Soud tedy přiznal žalobci nárok na náhradu škody, pokud jde o tuto položku ve výši 148.094,- Kč.

Celní úřad Uherské Hradiště svým platebním výměrem č. 500671 ze dne 21.9.2005 uložil žalobci povinnost zaplatit z vyměřené částky 25.3.2003 celního dluhu ve výši 147.707,- Kč úrok z prodlení a penále za dobu od 15.8.2000 do 25.3.2003 v celkové výši 82.688,- Kč. Celou tuto částku žalobce Celnímu úřadu zaplatil dne 16.11.2012 a o tuto částku byla rozšířena žaloba. Soud však má za to, že nárok na zaplacení této částky není dán, neboť schází podmínka vzniku nároku na náhradu škody, tedy příčinná souvislost mezi zaviněným porušením povinnosti škůdce a vzniklou škodou. Povinnost zaplatit penále a pokutu vznikla žalobci v souvislosti s pozdní úhradou celního dluhu, za tuto pozdní úhradu žalovaní neodpovídají. Žaloba v této části byla tedy zamítnuta.

Posledním uplatněným nárok je ušlý zisk ve výši 38.000,- Kč. Žalobce uvedl, že kromě odcizeného nákladního automobilu LIAZ 110.131 SPZ UHA 04-66 vlastnil také další nákladní automobil SPZ UHA 39-74. Oba nákladní automobily byly žalobcem provozovány při nákladní dopravě. Čistý zisk v době od 1.1.2000 do 30.4.2000 činil u nákladního automobilu LIAZ SPZ UHA 39-74 v měsíci únoru 50.850,- Kč, v březnu 38.107,- Kč, v dubnu 43.200,- Kč. Odcizený nákladní automobil LIAZ SPZ UHA 04-66 byl v měsíci lednu a únoru v opravě. V březnu činil čistý zisk z jeho provozu 40.500,- Kč a v dubnu do odcizení 38.250,- Kč. Žalobce tedy vyčíslil průměrný čistý zisk částkou 42.181,- Kč, nicméně jako náhradu škody požadoval částku nižší, tedy 38.000,- Kč. Nákladní automobil byl totiž odcizen 1.5.2000 a žalobci vrácen 20.5.2000.

Ve smyslu § 442 odst. 1 obč. zákoníku hradí se skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk). Za škodu se považuje újma, která nastala v majetkové sféře poškozeného a je objektivně vyjádřitelná penězi. Ušlý zisk je v podstatě ušlým majetkovým prospěchem a spočívá v nenastalém zvětšení (rozmnožení) majetku poškozeného, které by bylo možno, kdyby nebylo škodné události, důvodně očekávat s ohledem na pravidelný běh věci. Jde-li o ušlý zisk v podobě ztráty příjmu, kterého mohl žalobce dosáhnout při provozu dopravního prostředku, který mu byl odcizen, odvíjí se výše náhrady od částky, kterou v předmětném období poškozený za obvyklých okolností v daném místě mohl získat při běžném provozu označeného dopravního prostředku. Je samozřejmě třeba přihlídnout také k nákladům, které na dosažení zisku by byl žalobce nucen vynaložit. Ušlý zisk je tedy jakýmsi hypotetickým prvkem a jeho výše je dána rozdílem mezi celkovým příjmem z podnikání a náklady potřebnými k dosažení tohoto příjmu, bez ohledu na to, zda tyto náklady byly poškozeným skutečně vynaloženy, či nikoliv. V souzené věci, jak výše uvedeno, žalobce vyčíslil průměrný čistý zisk částkou 38.000,- Kč a v této souvislosti odkázal na skutečně dosažený čistý zisk z provozu jiného nákladního automobilu, který vlastnil a který v rozhodném období zisk produkoval. Výše takto uplatněného nároku nebyla žalovanými zpochybněna, soud tedy považoval ze zcela neekonomické, s ohledem na charakter řízení a osoby žalovaných vynakládat značné náklady na případný znalecký posudek. Uvěřil tedy tvrzením žalobce a z tvrzení odvozenému výpočtu ušlého zisku.

Ke krádeži vozidla došlo dne 30.4.2000. V souvislosti s krádeží došlo ke krádežím věci v automobilu, jak uvedeno shora, ušlý zisk žalobci vznikl za měsíc květen 2000 a ke škodě na celním dluhu došlo 25.3.2003, kdy celní dluh byl žalobcem uhrazen. S nárokem na náhradu škody se žalobce připojil v rámci trestního řízení v září roku 2000. Vzhledem k tomu, že škoda nebyla žalovanými včas uhrazena, vznikl žalobci nárok na zaplacení úroku z prodlení a to podle § 517 obč. zákoníku. Výše úroku z prodlení se řídí nař. vl. č. 142/1994 Sb. a v době, kdy vznikl nárok na úrok z prodlení činila výše ročně dvojnásobek diskontní sazby stanovené ČNB a platné k prvnímu dni prodlení s plněním peněžitého dluhu. V období od 31. 1. 2003 do 26. 6. 2003 činila diskontní sazba 1,5 %, takže úrok z prodlení činí 3 %.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 2 o.s.ř. a § 146 odst. 2 věta první o.s.ř. Podle § 142 odst. 2 o.s.ř. měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí, popř. vysloví, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo. Podle § 146 odst. 2 věta první o.s.ř. jestliže některý z účastníků zavinil, že řízení muselo být zastaveno, je povinen hradit jeho náklady.

Náklady žalobce představuje odměna právního zástupce, náhrada hotových výdajů a soudní poplatek. Žaloba byla podána u soudu dne 3.5.2004, z téhož data je i plná moc. Původně žalovaná částka činila 210.394,- Kč. Sazba mimosmluvní odměny podle § 7 vyhlášky č. 177/96 Sb. v platném znění, tedy k datu 3.5.2004 činila 5.800,- Kč za 1 úkon právní služby, takže výše odměny za 2 úkony právní služby činí 11.600,- Kč. Náhrada hotových výdajů podle § 13 citované vyhlášky v tehdy platném znění činila 75,- Kč za 1 úkon právní služby, takže za 2 úkony právní služby činí náhrada hotových výdajů 150,- Kč. Žalobce má dále nárok na odměnu za další úkony a to za účast právního zástupce při jednání dne 2.2.2011 a účast právního zástupce u jednání Krajského soudu dne 24.8.2011. Sazba

mimosmluvní odměny za 1 úkon právní služby podle § 7 vyhlášky 177/96 v platném znění činila 9.180,- Kč, tedy za 2 úkony právní služby činí sazba mimosmluvní odměny 18.360,- Kč. Náhrada hotových výdajů za 1 úkon podle § 13 činila 300,- Kč, takže za 2 úkony 600,- Kč. Z původně žalované částky 210.394,- Kč zaplatil žalobce soudní poplatek ve výši 8.420,- Kč. Celková výše náhrad do této fáze řízení tedy činí 39.130,- Kč. Jak výše uvedeno, žalovaná částka byla 210.394,- Kč, žalobce však vzal v průběhu řízení žalobu zpět o 14.300,- Kč, když o tuto částku soud usnesením řízení zastavil, z hlediska citovaného ustanovení § 146 odst. 2 věta první o.s.ř. žalobce zavinil, že řízení o uvedenou částku bylo zastaveno a z hlediska procesního lze vycházet z toho, že v této části řízení a ohledně uvedené částky je neúspěšný. Žalobci byla přiznána žalovaná částka 196.094,- Kč, tedy úspěšný v rozsahu 93%, neúspěšný v rozsahu 7%, žalobci tedy byla přiznána náhrada nákladů řízení, do této fáze řízení a to v rozsahu 86% z 39.130,- Kč, tedy 33.651,80 Kč. Na návrh žalobce soud usnesením ze dne 9.4.2014 připustil změnu žaloby a to rozšíření žaloby o dalších 82.688,- Kč. Usnesení nabylo právní moci dne 14.4.2014. Odměna právního zástupce z takto celkově žalované částky 278.782,- Kč (196.094,- Kč+ 82.688,- Kč) činí podle § 7 vyhlášky č. 177/96 v platném znění 9.420,- Kč a náhrada hotových výdajů podle § 13 za 1 úkon právní služby činí 300,- Kč. Z rozšířené žaloby o 82.688,- Kč je žalobce povinen zaplatit soudní poplatek ve výši 4.130,- Kč. Náklady za tuto fázi řízení tedy představuje odměna za 1 úkon ve výši 9.420,- Kč, režijní paušál 300,- Kč a soudní poplatek 4.130,- Kč, tedy celkem 13.850,- Kč. Žalovaná částka v této fázi řízení tedy činí celkem 278.782,- Kč, přičemž žalobci bylo přiznáno 196.094,- Kč a o částku 82.688,- Kč byla žaloba zamítnuta. Z uvedeného je zřejmé, že byl úspěšný v rozsahu 70%, neúspěšný v rozsahu 30%, má tedy nárok na náhradu nákladů řízení v rozsahu 40%, přičemž 40% z částky 13.850,- Kč činí 5.540,- Kč. Ostatních nákladů se právní zástupce žalobce výslovně vzdal. Žalobci tedy byla přiznána náhrada nákladů řízení v celkové výši 39.192,- Kč. Náklady řízení jsou oba žalovaní povinni zaplatit společně a nerozdílně a to k rukám právního zástupce žalobce podle § 149 odst. 1 o.s.ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 ode dne doručení ke Krajskému soudu v Brně prostřednictvím zdejšího soudu a to ve 3 vyhotoveních.

Nebudou-li povinnosti stanovené tímto rozsudkem splněny včas a dobrovolně, může se oprávněný domáhat soudního výkonu rozhodnutí.

V Uherském Hradišti dne 2. července 2014

JUDr. Jaroslava Hamadová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Petra Šimková